

SUPRAVIETUITORII

Lacul fără Sfârșit

ERIN HUNTER

SUPRAVIETUITORII
,
Lacul fără Sfârșit

Cartea a V-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

Redactare: Roxana Geantă
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Design copertă: Andra Penescu

SURVIVORS. THE ENDLESS LAKE

Erin Hunter

Copyright © 2014 by Working Partners Limited
Series created by Working Partners Limited
Endpaper art © 2014 by Frank Riccio
All rights reserved

SUPRAVIEȚUITORII. LACUL FĂRĂ SFÂRȘIT

Erin Hunter

Copyright © 2017 Editura **Galaxia Copiilor**
All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **HUNTER, ERIN**

Supraviețuitorii / Erin Hunter. – București: Galaxia copiilor,
2013 – vol.

ISBN 978-606-8434-59-9

Vol. 5.: Lacul fără Sfârșit. – 2017. – ISBN 978-606-796-001-3

I. Covaciu, Andrei (trad.)

821.111

74

Descrierea CIP poate fi consultată la Biblioteca Națională
a României.

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all
allcafe.ro

Mulțumiri speciale lui Inbali Iserles
Pentru Teresa Sanderson Concejo și Grace Vasco-Jarvis

FARUL

DRUMUL CĂTRE
LAC

LACUL FĂRĂ SFÂRȘIT

INTRAREA
ÎN PESTERĂ

IEȘIREA DIN TUNEL

TABĂRA HAITET
SĂLBATICE

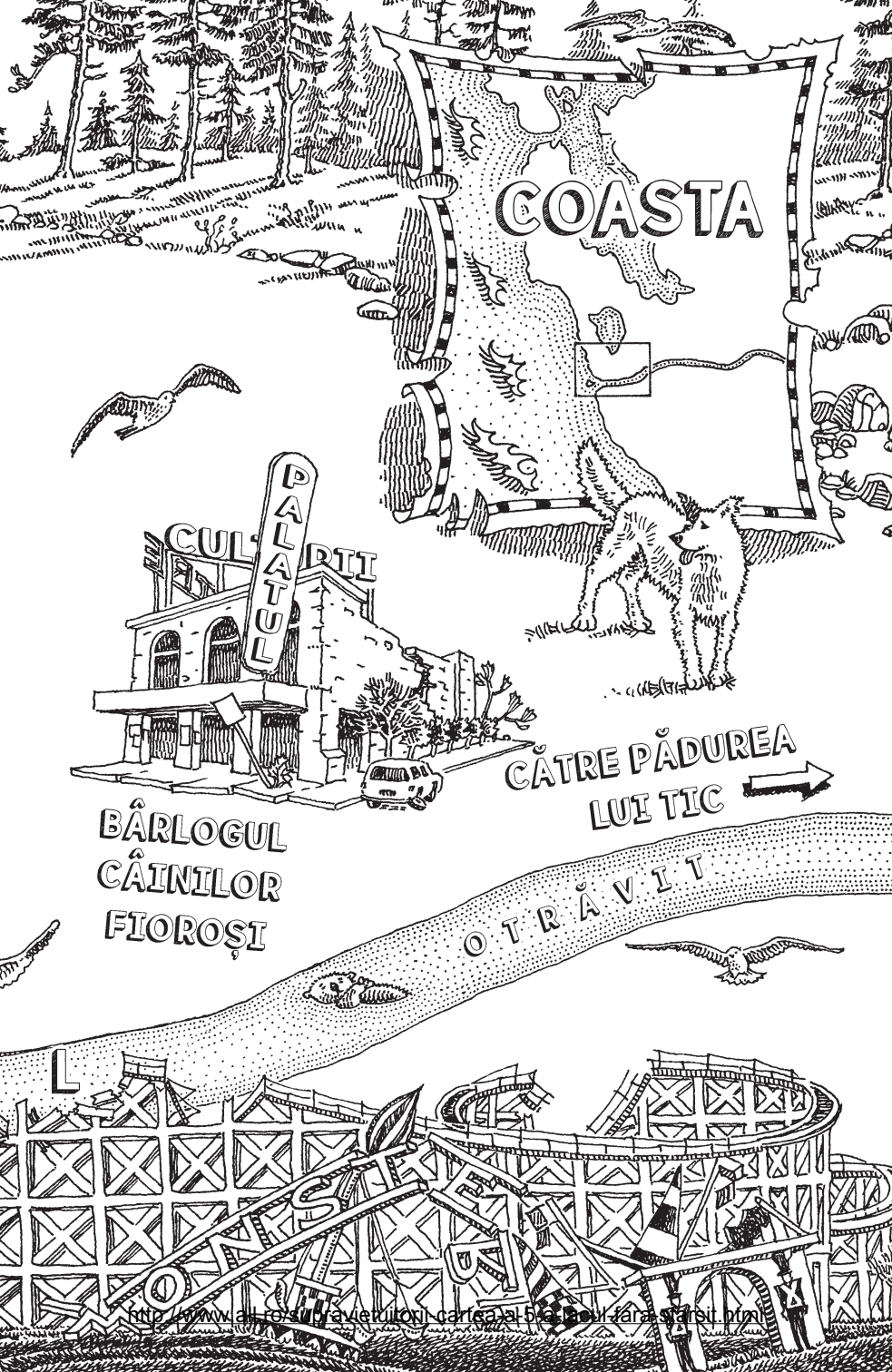
AȘEZAREA LABELOR-LUNGI

PARCUL DE DISTRACTII

CĂTRE
ORAȘ

R Â U

COASTA

PALATUL
CULCII

BÂRLOGUL
CÂINILOR
FIOROȘI

CĂTRE PĂDUREA
LUI TIC

OTRĂVIT

MEMBRII HAITEI

HAITA SĂLBATICĂ (ÎN ORDINE IERARHICĂ)

ALFA:

corcitură de lup cu câine, de talie mare, cu blana albă-gri și cu ochii galbeni

BETA:

femelă de talie mică, agilă, cu blana scurtă, gri (cunoscută și sub numele de Dulce)

VÂNĂTORII:

FIOROSUL — mascul masiv, cafeniu, flocos și cu urechi lungi

TROSC — femelă de talie mică, cu blana alb-cafenie

PRIMĂVARĂ — câine de vânătoare femelă, cafenie, cu pete negre

NOROCEL — mascul cu blana groasă, alb-aurie

BRUNO — câine de luptă mascul, de talie mare, cu blana groasă, cafenie și cu fața dură

BELLA — femelă cu blana groasă, alb-aurie

MICKEY — câine ciobănesc cu blana lucioasă, alb-cu-negru

CÂINI DIN SERVICIUL DE PATRULARE:

LUNA — ciobănesc femelă, cu blana alb-cu-negru

SĂGEATĂ — câine de vânătoare femelă, deșirată, cu blana alb-cafenie

MARTHA — femelă de talie mare, cu blana groasă și cu capul lătăret

DAISY — femelă de talie mică, cu blana albă și coada cafenie

SCHEAU — câine mic, negru, cu o alcătuire ciudată: urechi mici și fața zbârcită

OMEGA:

femelă de talie mică cu blana lungă, albă (cunoscută și sub numele de Rază-de-Soare)

PUII:

ZVÂRCOLICI — mascul cu blana lungă, alb-cu-negru (puiul Fiorosului și al Lunei)

NĂSUC — femelă cu blana lungă, neagră (puiul Fiorosului și al Lunei)

LIMBUȚA — femelă din neamul Căinilor Fioresi, cu blana cafeniu-cu-cenușiu

CÂINII FIOROȘI (ÎN ORDINE IERARHICĂ)

ALFA:

femelă suplă, cu blana cafeniu-cu-negru, având un semn de forma unui colț sub una dintre urechi (cunoscută și sub numele de Lamă)

BETA:

mascul uriaș, cu blana cafeniu-cu-cenușiu (cunoscut și sub numele de Buzdugan)

HANGER — mascul cafeniu-cu-cenușiu, cu fața îndesată

PISTOL — femelă cu blana negru-cu-cenușiu

BRUTA — mascul cu blana negru-cu-cenușiu

SPINTECĂTORUL — femelă cu blana negru-cu-cenușiu

REVOLVER — mascul cu blana negru-cu-cenușiu

SECURE — mascul cu blana cafeniu-cu-negru

COASĂ — femelă mare, cu blana negru-cu-cenușiu

MĂCIUCĂ — mascul masiv, cu blana negru-cu-cenușiu

MUSCHETĂ — mascul cu blana cafeniu-cu-negru

TUN — femelă cu blana cafeniu-cu-cenușiu

LANCE — masculul cu blana negru-cu-cenușiu

ARC — masculul tânăr, cu blana negru-cu-cenușiu

OMEGA:

mascul ceva mai mic, cu blana cafeniu-cu-negru (cunoscut și sub numele de Glonț)

PUII:

COLȚ — masculul cu blana cafeniu-cu-cenușiu

CÂINII SINGURATICI

BĂTRÂNUL VÂNĂTOR — masculul mare și vânjos, cu botul turtit

TIC — câine de vânătoare olog, cu blana cafenie, cu pete negre

P R O L O G

Puii se luptau să vadă cine ajunge primul afară. Ham-Ham izbi cu labele în ușa de piatră-limpede, schelălăind. Un labe-lungi străbătu încăperea, pășind în mijlocul lor cu același mârâit amuzat pe care îl scotea la fiecare răsărit de soare.

Scârț, sora mai mică a lui Ham-Ham, îl împunse cu botul ei auriu, iar acesta o înghionti jucăuș.

— Aveți răbdare, îi mustră Cățeaua-Mamă. Nu mai sunteți puișori.

Ham-ham se potoli imediat, trăgându-și pieptul și înălțându-și capul.

Câinele-Soare se ridicase pe cer, mângâind piatra-limpede cu lumina lui strălucitoare. Ham-Ham clipi, amintindu-și că acum avea un nume adevărat – Norocel – cu toate că încă nu se obișnuise cu el. Trebuia, însă, să se comporte ca un câine matur. Privi tăcut cum labe-lungi se întinde peste capetele lor.

„O să fiu liniștit și răbdător, așa cum mi-a spus Cățeaua-Mamă“, gândi Ham-Ham. Se lupta cu impulsul de a țopăi și de a lătra asemenea frățiorilor lui. Dar, în clipa în care piatra-limpede se dădu la o parte, țâșni și el afară, laolaltă cu ceilalți pui.

— Te provoc la întrecere! Îi strigă Scârț, zbughind-o de-a lungul curții.

Ham-Ham o urmă, dar se opri după numai câțiva pași. Pământul era înghețat și alb, strălucitor, asemenea unor gheare lucioase, scârțâind sub etichetele cățelușului și părând tare și rece la atingere.

Cățeaua-Mamă se apropie de el.

— Aceasta se numește chiciură. Nu e ceva periculos.

Scârț alerga în cerc prin iarbă, ținându-și coada dreaptă. Ceilalți cățeluși bătură o vreme pământul cu lăbuțele, după care se întoarseră la Cățeaua-Mamă, mirați de noua lor experiență.

Ham-Ham amușină nemulțumit iarba:

— Dar e atât de rece!

Cățeaua-Mamă îi linse o ureche, încercând să îl liniștească.

— Rece, dar nu periculoasă. Nu îți poate face niciun rău.

Cuvintele mamei îl făcură pe Ham-Ham să se simtă mai bine. Își aduse aminte că acum era un cățel destul de mare,

nu un pușor speriat. Se îndepărtă de Cățeaua-Mamă și începuse să miroasă iarba brumată. În clipa în care își coborî botul, firele înghețate îi gădilară mustățile. Cățelul fu surprins să constate că mirosurile obișnuite ale curții dispăruseră sub răceala umedă a chiciurii. Nu mai exista nicio urmă din izul de pământ gras, întunecat, de sub iarba – și nici din cel amar al insectelor. Ham-Ham inspiră adânc – și imediat simți un val de bucurie străbătându-i blana. De sub stratul de chiciură răzbătea un damf proaspăt: urmele unui corp cald.

„Ceva mic și gustos a trecut pe aici cu puțin timp în urmă.“

Ham-Ham dădu de câteva ori din coadă, după care se opri. Ceilalți pui se alergau în dreptul ușii, topăind și hămăind gălăgioși. Ham-Ham îi ignoră. Pe sub stratul de chiciură se strecurase un animal bun de vânat – iar el avea să îl găsească! Cu asta, îi va dovedi Cățelei-Mamă că nu mai era doar un biet pușor. Avea, însă, nevoie de ajutor.

Rămase o vreme nemișcat, cu capul în pământ. Ce cuvinte ar fi rostit Cățeaua-Mamă într-un moment ca ăsta?

„O, Câine-Pădure, protector al vânătorilor, tu, cel care ești atât de deștept, de iute și de viteaz, te rog, îndrumă-mi pașii către animalul care trăiește sub chiciură!“ Ham-Ham își linse o lăbuță, mulțumit: i se păruse că rostise cuvintele potrivite. Spera ca și Câinele-Spirit să fie impresionat de ele.

În clipa următoare, izul acelui trup cald păru să se înalțe, și mai pregnant, în aer. „Câinele-Pădure mi-a răspuns!“ Ham-Ham nu mai stătu pe gânduri și începu să urmărească mirosul. Păși pe iarba sfărâmicioasă, până când ajunse în dreptul unei construcții de labe-lungi, făcută din lemn, aflată la capătul curții. Spre marea lui nemulțumire, acolo mirosul dispăru brusc. Ham-Ham se grăbi să adulmece din nou aerul.

„Unde este? Unde a dispărut creatura aceea numai bună de vânat?“

Imediat, mirosul reveni, făcându-l pe cățel să se lingă, pofticios, pe bot. Acum prada se afla și mai aproape – era convins de asta. Ignoră hămăielile frățiorilor lui, concentrându-se asupra mirosului. Acesta părea să vină de undeva de sub micuța construcție de labe-lungi. Ham-Ham amușină scândurile din care era făcută. Ar fi trebuit să se bage pe *dedesubt*, cumva. Începu să râcăie cu ghearele, însă iarba încâlcită îl împiedica să sape în pământul de sub construcție. Scoase un mârâit lung, după care se opri din săpat.

„Ca să devii un vânător destoinic, trebuie să te înarmezi cu răbdare“, îl învățase Cățeaua-Mamă.

Ham-Ham inspiră adânc, după care începu din nou să sape. Acum era sigur că mirosul acela venea de undeva de sub scânduri. Trebuia să existe o cale să ajungă la pradă... Începu

să dea târcoale construcției. Mirosul devenea tot mai pregnant, făcându-l pe Ham-Ham să își fluture, entuziasmat, coada. Iată o gaură, acolo! Creatura aceea își săpase probabil un tunel pe sub construcția labelor-lungi.

— Ham-Ham, ce faci acolo? lătră Cățeaua-Mamă la el, stând în pragul ușii de piatră-limpede.

— Nimic, vin imediat!

„O să îi fac o surpriză cu prada asta! O să fie atât de mândră de mine!“, gândi cățelușul, aruncând pe furiș o privire în direcția ușii.

Scârț topăia pe lângă Cățeaua-Mamă, trăgând-o de coadă. „Asta ar trebui să îi atragă atenția o vreme. Nu-mi trebuie decât puțin timp ca să ajung la creatura asta...“.

Ham-Ham își strecură capul prin gaură. Descoperi un spațiu destul de strâmt, dar mirosul prăzii era mult mai puternic: dulce și sărat în același timp, făcându-l pe cățel să simtă cum îi curg balele. Tunelul părea să continue pe sub construcția din lemn. Creatura aceea trebuia să se afle acolo, jos, cufundată în somn, probabil – pentru că nu se simțea nicio vibrație, nicio mișcare: doar mirosul acela dulce-sărat care devenea tot mai pregnant.

Ham-Ham își strecură o labă pe lângă cap și începu să sape. Pământul era tare și înghețat. Îi fu extrem de greu să își aducă ambele labe în față pentru a pătrunde mult mai ușor

în gaură. Acum, că se putea ajuta de labele din față, îi fu mai ușor să își taie calea prin pământ. Dungile subțiri de lumină care se strecurau printre scândurile construcției îl ajutară pe Ham-Ham să-și dea seama că avusese dreptate: gaura era un fel de tunel, care se cufunda ceva mai încolo în pământul de sub construcția labelor-lungi. Înfișe ghearele în solul înghețat, săpând și trăgând pământul, în vreme ce mirosul de corp cald devenea tot mai puternic. Ham-Ham reuși să mai înainteze puțin, numai picioarele din spate rămânându-i deasupra solului.

Un zgomot venit de sus îl făcu să se oprească. Cățelul nu făcea nicio mișcare – dar, cu toate astea, simțea cum labele i se afundă într-o groapă. Încercă să se ridice deasupra solului, însă pământul uscat se prăvăli peste el, cufundându-l în întuneric. Hămăielile celorlalți pui se stinseră ușor.

— Ajutor! scheună Ham-Ham, înghițind pământ în vreme ce trupul lui se afunda și mai mult în groapă.

Înecându-se, cățelul se zvârcoli din nou, lătrând fără încetare, însă hămăielile lui erau estompate de Cățeaua-Pământ.

Prins în pământul rece, Ham-Ham nu mai știa pe unde să iasă din capcană. Panica îi întetise bătaile inimii, făcându-l să simtă un bubuit în urechi. Dădu spasmodic din labe, însă fiecare mișcare nu-l făcea decât să se afunde și mai mult în gaură. Se opri, încercând să-și recapete

răsuflarea, și constată că totul în jurul lui era întunecat și tăcut. Până și mirosul prăzii dispăruse. Cu inima gata să-i sară din piept, își aminti că Scârț îi povestise odată cum Cățeaua-Pământ obișnuia să înghită câini atunci când i se făcea foame. Atunci nu crezuse spusele surioarei lui – de unde ar fi știut ea așa ceva? Acum nu mai era la fel de sigur... Gâfâind și gemând, începu să scheaune, sperând să fie auzit de Cățeaua-Mamă. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât i se făcea mai rău. Nu mai avea aer și din cauza asta se simțea din ce în ce mai amețit.

„Te rog, Cătea-Pământ“, se plânse el. „Te rog, dă-mi drumul!“

Cățelul și-o imagina pe Cățeaua-Pământ ca pe o bestie neagră, imensă. În mod ciudat, această imagine avu darul să îl mai liniștească, ajutându-l să poată respira din nou. Apoi, auzi ceva.

— E în regulă, Ham-Ham! Sunt aici.

Era Cățeaua-Mamă! Vocea ei, estompată de stratul de pământ, părea să vină de undeva de foarte sus.

— Mă poți auzi? Încearcă să rămâi calm și să vii spre mine. Mișcă-te încet.

Ham-Ham, însă, nu reuși decât să scoată un scâncet surgrumat.

— Sunt... aici... lângă tine.

Cu mare băgare de seamă, cățelul se sprijini pe laba dreaptă din față. Pământul din jurul lui se clătină, dar nu se surpă. Apoi Ham-Ham se sprijini pe laba stângă din față, strecurându-și picioarele din spate pe sub corp. Cu pași înceți, începu să înainteze către locul de unde se auzea vocea Cățelei-Mamă.

— Așa, Ham-Ham, încă puțin.

Vocea ei se auzea și mai aproape acum. Fortându-se să reziste tentației de a se smuci, Ham-Ham mai făcu un pas mic în direcția din care se auzea vocea mamei lui, apoi altul, împingându-și trupul în sus. O clipă mai târziu, botul lui se iți din pământ. Cățelul începu să tragă avid aer în piept.

Frățiorii lui hămăiau entuziasmați în jurul Cățelei-Mamă, care se aplecă și îl prinse pe Ham-Ham de blana de pe ceafă. Cu o smucitură scurtă, îl scoase din groapă și-l așeză apoi lângă ea.

Ceilalți pui se repeziră la Ham-Ham, lingându-l și mușcându-l în joacă.

— Frățiorul meu nesăbuit! exclamă Scârț, atingându-l cu botul. Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna!

— Lăsați-l să respire! îi atenționează Cățeaua-Mamă pe ceilalți pui.

Aceștia se îndepărtară imediat, iar ea începu să spele cu limba fața cățelului, lipindu-și apoi botul de al lui:

— Să nu mai faci așa ceva niciodată! mârâi ea.

Imediat, însă, vocea Cățelei-Mamă deveni mai blândă:

— Nu vreau să te pierd, puiul meu.

Ham-Ham închise ochii, lăsându-se spălat temeinic.

— Mi-a fost teamă, șopti el. Am crezut că m-a înghițit Căteaua-Pământ și că nu voi mai reuși niciodată să ies afară. Am încercat să mă lupt cu ea, însă nu am făcut altceva decât să înrăutățesc situația. Abia în clipa în care am încetat lupta m-a părăsit frica.

Cățelul deschise din nou ochii.

Căteaua-Mamă se uita la el cu o expresie plină de iubire.

— Nu trebuie să te lupți cu ea. Căteaua-Pământ ne ia la ea, pe fiecare în parte, atunci când murim, îi aminti ea. Până atunci, ne protejează și ne dă putere. Ne veghează zi și noapte și, atunci când vei avea nevoie de ea, îți va sări în ajutor.

Ham-Ham continuă să audă aceste cuvinte în gând, în vreme ce frățiorii săi se adunau în jurul lui, începând să îi curețe pământul lipit de blană.

„Atunci când vei avea nevoie de ea, îți va sări în ajutor...”

CAPITOLUL UNU

În pofida nopții senine, Norocel se trezi tremurând. Ceilalți câini se aflau pe marginea râului, îngrămădiți la adăpostul unei tufe. Căldura trupurilor lor nu era suficientă să îi apere de vântul înghețat. Acesta biciuia suprafața apei și se strecura sub blana aurie a lui Norocel.

Câinele aruncă o privire în jurul său. Bella își odihnea capul pe blana lăptoasă a Marthei, în vreme ce Limbuța – nu, acum numele ei era *Furtuna* – se ghemuise între labele cățelei-de-apă. „Of, Furtuna, de ce a trebuit să îți alegi acest nume?“, se întrebă Norocel simțind o strângere de inimă. Nu reușea deloc să scape de ideea că alegerea numelui cățelușei nu era un semn bun. Oare tânăra cățea din familia Câinilor Fioaroși urma să joace un rol în bătălia sângeroasă care bântuia visele lui Norocel?

Furtuna Câinilor?

Nici el nu știa exact despre ce era vorba, sau când avea să se petreacă... însă cu siguranță avea să fie reală. Putea să